

## Arrest

nr. 236 418 van 5 juni 2020  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT  
Rotterdamstraat 53  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat B. DHONDT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 23 januari 2019 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 19 december 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot niet-ontvankelijkheid van voormeld verzoek omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“NIET-ONTVANKELIJK VERZOEK (INTERNATIONALE BESCHERMING IN EEN ANDERE EU LIDSTAAT)*

M. A. , A. (..)

Nationaal nummer: xxxxxxxxxxxx

CG nummer: xxxxxxxxx

DVZ nummer: xxxxxxxxx

Asielaanvraag: 23/01/2019

Overdracht CGVS: 24/10/2019

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 21 november 2019 van 13u56 tot 16u57 bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Loos loco meester Dhondt, was gedurende het hele persoonlijk onderhoud aanwezig.

#### A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Somalische nationaliteit en bent u afkomstig uit de stad Kismayo in de provincie Lower-Juba. De laatste drie jaar voor uw vertrek uit Somalië woonde u in het dorp Bulogaduud in dezelfde provincie. U bent van de clan Esman (< Tuma). In juni 2013 vertrok u uit Somalië met de auto naar Ethiopië. Na passages in Soedan en Libië kwam u in november 2013 aan in Italië. Uw vingerafdrukken werden daar genomen en u diende er een verzoek om internationale bescherming in. Een maand na uw aankomst werd u naar Catania gebracht, waar u anderhalf jaar verbleef tot juli 2015. Daarna reisde u naar Agrigento, waar u nog vijf maanden verbleef. Nadien keerde u één dag terug naar Catania, waarna u besloot Italië te verlaten. U kreeg een subsidiair beschermingsstatuut in Italië dat geldig is tot 24 februari 2020. Nadien verzocht u tevergeefs om internationale bescherming in Duitsland (d.d. 21 juni 2016) en Frankrijk (d.d. 12 december 2017). Beide landen verwezen u echter door naar Italië, in navolging van de Dublinverordeningen.

In Italië had u geen kans om de taal te leren, te studeren en te werken. U had geen recht op huisvesting of gezondheidszorg. Daarnaast haalt u aan dat Italië uw veiligheid niet kon garanderen. Zo werd u aangevallen door vier Italiaanse mannen die u wouden verdrijven van uw slaapplek onder een brug. U liep hierbij verwondingen op aan uw pols. Dit zijn de redenen die u aanhaalt waarom u niet kan terugkeren naar Italië, het land dat u internationale bescherming bood. Op 3 december 2018 reisde u vanuit Frankrijk met de auto naar België, waar u op 23 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u geen documenten voor. Tijdens het persoonlijk onderhoud zei u volgende documenten te zullen bezorgen via uw advocaat: een medisch attest van het litteken aan uw pols, dat u opliep bij de aanval in Italië en een foto van uw verblijfsdocument op basis van de subsidiaire bescherming die u kreeg in Italië. Tot op heden mocht het CGVS echter nog geen documenten ontvangen.

Bij terugkeer naar Italië vreest u een slechte gezondheid, geen huisvesting en veiligheid te hebben, net als een gebrek aan toekomstperspectief.

#### B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus hebt verkregen in Italië in februari 2015, geldig tot 24 februari 2020. Er werd u een bijhorende verblijfsvergunning uitgereikt.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Italië gelden. In het bijzonder verklaart u een gebrek aan huisvesting, taalopleiding, werk, veiligheid en toegang tot gezondheidszorg te hebben ervaren.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus in Italië verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In casu verklaart u in moeilijke omstandigheden te hebben geleefd in Italië. Bij terugkeer naar Italië vreest u geen veilig leven te kunnen leiden, geen medische bijstand te krijgen en in een slechte socio-economische situatie zonder toekomstperspectief te belanden.

U haalt in eerste instantie de slechte huisvestingssituatie, na afloop van uw asielprocedure, in Italië aan. Wanneer u echter gevraagd wordt op welke manieren u, na afloop van uw procedure, huisvesting heeft proberen zoeken, blijkt dat u slechts één keer bij Caritas bent langs geweest (CGVS p. 14). Nadat Caritas u antwoordde dat “zelfs gewone Italianen niets kunnen vinden”, bent u er nooit meer teruggegaan (CGVS p. 14). Dit was in september 2015, toen u reeds zeven maanden uw positieve beslissing had gekregen. Wanneer gevraagd of u, behalve Caritas, nog andere organisaties had gecontacteerd, herhaalt u “dat ze u hebben verteld dat zelfs Italianen niets kunnen vinden” en zegt u “dat u enkel Caritas heeft gecontacteerd” (CVGS p. 14). U ging dus éénmaal naar Caritas, op twee jaar tijd in Italië. Uit uw verklaringen blijkt aldus in ieder geval niet dat u vergeefse pogingen ondernomen hebt om een verblijfplaats te vinden buiten het kamp, en dat terwijl er ook andere organisaties zijn waar u voor zulke zaken terecht kon. Uit uw verklaringen kan geenszins worden afgeleid dat u geen toegang zou hebben gehad tot huisvesting omwille van uw verblijfsstatus, en evenmin dat de Italiaanse overheid wat u betreft in gebreke zou zijn gebleven met betrekking tot uw toegang tot huisvesting.

Verder haalt u aan in Italië in de onmogelijkheid te zijn geweest om werk te vinden (CGVS p. 10 + 14). U verklaart tegelijkertijd echter dat “iemand uit Burundi uw ticket naar Agrigento betaalde zodat u mee voor zijn baas zou kunnen gaan werken” (CGVS p. 12). Dit soort barmhartigheid toont aan dat er wel degelijk mensen zijn die u hulp konden bieden. Tevens bewijst de situatie van de Burundees, zelf erkend vluchteling, dat werken in Italië voor vluchtelingen niet onmogelijk is. Zelf kon u immers in Italië ook werken, ook al was het slechts één dag (CGVS p. 13). Wanneer gevraagd hoe u werk zocht in Italië, verklaart u dat u “naar de interim-bureaus en de arbeidsbemiddeling bent gegaan, maar dat u zonder vast adres geen werk kon krijgen” (CGVS p. 15). U verklaart echter niet hoe het komt dat u die ene dag dan wel kon werken, ondanks het feit dat u geen vast adres had op die moment. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de stelling dat u niet kon werken zonder vast adres. Wanneer wordt gevraagd of er in Italië geen organisaties waren die u konden helpen bij het zoeken van werk, herhaalt u enkel dat “zolang je geen woonplaats hebt, je geen werk kan vinden” (CVGS p. 15). Ook na aandringen zegt u enkel dat “als u het had geweten, dat u dan ook veel vroeger vertrokken was” (CGVS p. 15). Na een derde keer aandringen verklaart u “dat u zelfs geen enkele organisatie heeft gezien” (CGVS p. 15). Uit deze verklaringen blijkt aldus in ieder geval niet dat u vergeefse pogingen ondernomen hebt om een werkbetrekking te vinden in Italië. Dit blijkt ook uit uw verklaring dat “als je in Catania of Agrigento geen werk kan vinden, je nergens in Italië werk kan vinden” (CGVS p. 16). Deze stelling is te kort door de bocht en feitelijk onwaar. Het gegeven dat u nergens elders in Italië werk trachtte te zoeken, bevestigt het vermoeden dat u er niet alles heeft aan gedaan om een job te vinden in Italië. Het gegeven dat dat interim-bureaus administratieve voorwaarden stellen voor een inschrijving, zoals opgave van een adres, toont aan dat u evenveel recht had op het vinden van werk als Italiaanse burgers, maar dat u wel aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen zoals elke Italiaanse burger, wat niet gezien kan worden als een vernederende of onmenselijke behandeling in uw hoofde. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen niet dat de Italiaanse overheid ten aanzien van u in gebreke is gebleven wat betreft uw toegang tot de arbeidsmarkt.

Verder verklaart u in Italië geen toegang te hebben gehad tot medische zorgen (CGVS p.10 +16). U verklaart dat dit komt omdat u "geen gezondheidsdocument had" (CGVS p. 16-17). U verklaart verder dat u tuberculose had en dat u hiervoor uiteindelijk in Duitsland in behandeling bent geweest (CGVS p. 17). U legt hiervoor echter geen bewijzen voor. Wanneer gevraagd of u hulp zocht in Italië, blijkt dat u pas in november 2015, en dus vlak voor uw vertrek, hulp zocht in Catania (CGVS p. 17). U bent in Agrigento zelf nooit naar de dokter gegaan (CGVS p. 18). Dit toont aan dat uw medische problemen gerelativeerd dienen te worden. U verklaart immers zelf "dat u enkel wat hoestte en dat u geen verwondingen had" (CGVS p. 18). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze bevindingen, redeneert u enkel dat u "documenten in Catania gekregen had en dat u dacht dat ze u daarom daar zouden helpen" (CGVS p. 18). Na verder aandringen op deze vraag antwoordt u dat "als ze u in Catania niet kunnen helpen, ze u nergens in Italië kunnen helpen" (CGVS p. 18). Dit is wederom te kort door de bocht en feitelijk onjuist. Het gegeven dat u nergens elders in Italië medische hulp trachtte te zoeken, bevestigt het vermoeden dat u er niet alles aan heeft gedaan om een behandeling te krijgen in Italië. U bevestigt immers zelf ook dat u niet getracht heeft andere hulporganisaties te contacteren (CGVS p. 18). Bijgevolg kan uit deze verklaringen niet afgeleid worden dat u geen toegang zou hebben gehad tot medische hulp.

Daarnaast claimt u geen recht te hebben gehad op taallessen in Italië (CGVS p. 10 + 18). U verklaart dat de klaslokalen in het centrum in Catania werden omgebouwd tot slaapplekken omwille van de overbevolking in het centrum (CGVS p 18-19). Volgens uw verklaringen gebeurde dit in januari 2015 (CGVS p. 19). Op dat moment verbleef u reeds anderhalf jaar in het centrum. Op de vraag waarom u tijdens die periode voordien dan geen lessen kon volgen, verklaart u weinig overtuigend "dat er de ene keer geen leerkracht was, de andere keer geen uitleg" (CGVS p. 19). Gevraagd of u dan op een andere manier, buiten het centrum, taallessen heeft proberen volgen, zegt u "dat u geen toestemming kreeg" (CGVS p. 19), zonder echter te verduidelijken waarom u geen toestemming kreeg. Wanneer gevraagd welke hulporganisaties u probeerde te contacteren, vernoemt u wederom enkel Caritas "en de kerk, die enkel konden helpen met het eten" (CGVS p. 19). U verklaart geen andere organisaties te hebben gezien (CGVS p. 19). Uit deze verklaringen blijkt aldus niet dat u vergeefse pogingen ondernomen hebt om taallessen te kunnen volgen in Italië, want deze organisaties bestaan wel degelijk. Uit uw verklaringen blijkt hoogstens dat er op de plaats waar u op dat moment verbleef geen taallessen georganiseerd werden, omdat er een opvangcrisis was. Uit uw verklaringen kan geenszins afgeleid worden dat er nergens in Italië taallessen beschikbaar zouden zijn geweest, en evenmin dat u de toegang tot deze lessen ontzegd zou zijn.

Tot slot haalt u een gebrek aan veiligheid aan als reden van vertrek uit Italië (CGVS p. 10 + 19-20). Om deze vrees te illustreren, haalt u een aantal incidenten aan. Zo verklaart u dat u "op het einde van de twaalfde maand werd belaagd door vier Italianen op de plaats waar u sliep" (CGVS p. 20). Hierbij geraakte u gewond aan uw pols. Verder verklaart u nog dat iemand u "in de zevende maand van 2015 bijna omver wou rijden met een brommer toen u aan het bedelen was" (CGVS p. 20). Tot slot geeft u nog voorbeelden als "claxonneren of flessen gooien wanneer u sliep op de grond" (CGVS p 21). In dergelijke gevallen mag evenwel verwacht worden dat u zich wendt tot de overheid van het land waar u internationale bescherming geniet. Wanneer gevraagd of u voor al deze incidenten ooit een klacht indiende bij de politie, antwoordt u dat "u op voorhand al wist dat de politie niet veel kan doen" (CGVS p. 22). Gevraagd naar de reden waarom u dat denkt, verwijst u naar het moment dat u het opvangcentrum in Catania verliet nadat u een positieve beslissing kreeg en een van de bewakers "u veel geluk wenste met uw verdere reis naar Europa" (CGVS p. 22). Deze uitspraak volstaat niet om te verklaren waarom u het vertrouwen in de alle Italiaanse veiligheidsdiensten zou verliezen. Wanneer geconfronteerd met deze opmerking, verklaart u "dat u denkt dat het wel zo is, omdat die militair de overheid vertegenwoordigd en er dus van kan worden uitgegaan dat de hele overheid een dergelijke visie heeft" (CGVS p. 22). Deze redenering is wederom kort door de bocht en feitelijk onjuist. U laat na op afdoende wijze uit te klaren waarom u zich niet wendde tot de overheid van het land waar u internationale bescherming verkreeg. Bovendien blijkt dat u zich evenmin wendde tot andere organisaties die uw veiligheid zouden kunnen garanderen. U antwoordt "dat u zelfs niet door de politie geholpen wordt en dat ze niet tegen u spreken in een taal die u begrijpt" (CGVS p. 22). Uit deze verklaringen blijkt aldus in ieder geval niet dat u vergeefse pogingen ondernomen hebt om uw veiligheid te garanderen, noch bij de overheid, noch bij hulporganisaties.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Italië en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status

voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Italië en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië.“

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna ‘Vluchtelingenconventie’), artikel 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘Vreemdelingenwet’), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna ‘EVRM’), artikel 33 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna ‘Procedurerichtlijn’), schending van artikel 14 van het KB van 11 juli 2003, en schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, evenals het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur

1. Verzoeker diende een verzoek tot internationale bescherming in op 23 januari 2019. Verwerende partij verklaart dit verzoek niet-ontvankelijk is omdat zij meent dat verzoeker over toereikende bescherming beschikt in Italië.

Artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

[...]

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie; ”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 33, §2. a van de Procedurerichtlijn. dat stelt:

“2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als nietontvankelijk beschouwen wanneer:

a) een andere lidstaat internationale bescherming heeft toegekend: [...]”

In de parlementaire voorbereiding inzake artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet is het volgende terug te vinden:

“De Commissaris-G ener aal is verplicht alle verzoeken op de inhoud te beoordelen. Hij dient met name een onderzoek te voeren of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig richtlijn 2011/95/EC, behalve in een aantal die expliciet voorzien zijn in richtlijn 2013/32/EU. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent of kan verlenen, en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is

de Commissaris-Generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet of bescherming kan genieten in een ander land waarmee hij een band heeft. In deze dient de Commissaris-Generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land of dat een derde land, waarmee hij een band heeft, als veilig derde land kan worden beschouwd voor de verzoeker. (...)

Paragraaf 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen, of bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. (...) De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming. " (Pari. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 105-107)

Verwerende partij is bijgevolg niet verplicht om onderhavig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren, maar dient integendeel na te gaan of verzoeker kan rekenen op de bescherming die hem werd toegekend. Met andere woorden moet verwerende partij nagaan of verzoeker enerzijds effectief een beschermingsstatus heeft in Italië, en anderzijds of deze eventuele toegekende status in Italië nog steeds geldig is.

Bovendien zal verzoeker slechts kunnen rekenen op de bescherming als vluchteling die hem werd toegekend indien hij in Italië niet onderworpen zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het onderzoek van verwerende partij schiet op beide vlakken echter schromelijk tekort.

2. In de eerste plaats verliest verwerende partij uit het oog dat de beschermingsstatus van verzoeker in Italië slechts geldig is tot 24 februari 2020.

Verzoeker verkreeg immers in februari 2015 het subsidiaire beschermingsstatuut in Italië, hetgeen gedurende vijf jaar geldig is.

Verwerende partij geeft zelf aan in de bestreden beslissing dat dit beschermingsstatuut tot 24 februari 2020 geldig is.

Verzoeker diende op 23 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Slechts op 19 december 2019 nam verwerende partij de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft echter het recht om deze administratieve beslissing te laten toetsen door de rechterlijke macht via het voorliggende beroep. Dit beroep heeft een schorsende werking.

Doordat de bestreden beslissing slechts op 19 december 2019 werd genomen, zal Uw Raad normaal gezien pas na 24 februari 2020 uitspraak over verzoekers dossier kunnen doen. Op dat moment zal de beschermingsstatus van verzoeker niet langer geldig zijn Italië.

Er is na 24 februari 2020 geen enkele garantie dat verzoeker nog internationale bescherming kan genieten in Italië. Zijn subsidiaire beschermingsstatuut zal immers niet langer geldig zijn.

Noch het administratief dossier, noch de bestreden beslissing bevat enige informatie over de mogelijke verlenging van dit subsidiaire beschermingsstatuut. Verzoeker heeft geen enkele garantie dat hij ook na 24 februari 2020 nog op de nodige bescherming in Italië zal kunnen rekenen. Hierdoor is er niet aan de voorwaarden in artikel 57/6, §3, 3° van de Vreemdelingenwet voldaan, en verklaart verwerende partij het verzoek tot internationale bescherming in België ten onrechte en op voorbarige wijze niet-ontvankelijk.

3. Verwerende partij dient daarnaast na te gaan of verzoeker zou onderworpen worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Italië.

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn en artikel 57/6, §3 van de Vreemdelingenwet dienen namelijk te worden toegepast in het licht van artikel 3 EVRM, dat bepaalt dat "niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Indien verzoeker bij een terugkeer naar Italië onderworpen zou worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 EVRM, kan hij niet langer rekenen op de bescherming die hem aldaar geboden wordt en moet verwerende partij zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg ontvankelijk verklaren.

In het verleden oordeelde uw Raad in een gelijkaardig geval ook dat een terugkeer naar Griekenland een artikel 3-schending uitmaakte voor een begunstigde van internationale bescherming.

« 14.3. Le Conseil observe, à ce sujet, que la décision attaquée ne tient pas compte de certains aspects des déclarations du requérant. Il estime notamment important de relever que le requérant a déclaré qu'il a dû vivre dans la rue à Athènes, au'il faisait froid, au'il n'avait pas de soins médicaux et au'il ne mangeait pas. Au vu des informations qu'il produit et dont la partie défenderesse, qui fait défaut à l'audience, ne conteste ni la pertinence ni l'actualité, le simple fait que le requérant a entre-temps été reconnu réfugié ne suffit pas à établir au'il ne risquerait plus de subir de pareils traitements en cas de retour en Grèce. Le requérant a par ailleurs déposé des documents démontrant qu'il est suivi

médicalement, notamment pour des problèmes cardiaques et gastroentérologiques. Il démontre donc au 'il nécessite des soins médicaux pour de sérieux problèmes de santé. Dans ces conditions, l'absence d'accès aux soins de santé dont il explique, sans être sérieusement contredit, avoir souffert en Grèce revêt un réel caractère de gravité.

14.4. Au vu de ces éléments, le Conseil estime que le requérant fait valoir des circonstances particulières à sa situation personnelle qui l'exposeraient à des traitements inhumains ou dégradants en cas de retour en Grèce. Il doit donc être admis, dans l'état des informations communiquées au Conseil, que la protection internationale dont il dispose dans ce pays n'est pas effective. » (RvV nr. 211 220 van 18 oktober 2018, zie ook RvV 8 augustus 2018, nr. X).

Dit wordt bevestigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt in haar arrest C.K. e.a. t. Slovenië (C-578/16 PPU) van 16 februari 2017:

"93. Een dergelijke lezing van artikel 3, lid 2, van de Dublin III-v er ordening zou bovendien onverenigbaar zijn met het feit dat artikel 4 van het Handvest een algemene bepaling is, die alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt.

Daarnaast zou het kennelijk onverenigbaar zijn met het feit dat dat verbod een absoluut verbod is, indien lidstaten een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen voor een asielzoeker niet in aanmerking zouden hoeven te nemen met het argument dat dat risico niet voortvloeit uit een systeemfout in de verantwoordelijke lidstaat. "

Hoewel dit arrest handelt over de overdracht van een asielzoeker naar een andere lidstaat, is dit mutatis mutandis ook van toepassing op personen die een internationaal beschermingsstatuut hebben verkregen in een andere lidstaat.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in haar arrest Ibrahim. Sharqawi e.a. en Magamadov (C-297/17) van 19 maart 2019 het volgende over materiële deprivatie in geval van terugkeer naar een EU-lidstaat waar verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft:

"88. Wanneer de rechter hij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens nietontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft over gelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

89. In dat verband dient te worden benadrukt dat de in het vorige punt van het onderhavige arrest vermelde tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen - welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend - wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

90. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak). ""

Hierbij worden omstandigheden zoals gebrek aan voedsel en een woonruimte genoemd als elementen om in acht te nemen of er al dan niet sprake is van een tekortkoming onder artikel 3 EVRM.

In het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland (21 januari 2011) onderzoekt het Hof of socioeconomische omstandigheden een schending van artikel 3 EVRM kunnen uitmaken :

« 249. The Court has already reiterated the general principles found in the case-law on Article 3 of the Convention and applicable in the instant case (see paragraphs 216-22 above). It also considers it necessary to point out that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see Chapman, cited above, § 99). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see Muslim v. Turkey, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005).

250. The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (§§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes

Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylumseekers in the member States ("the Reception Directive see paragraph 84 above).

What the applicant holds against the Greek authorities in this case is that, because of their deliberate actions or omissions, it has been impossible in practice for him to avail himself of these rights and provide for his essential needs.

[...] 252. That said, the Court must determine whether a situation of extreme material poverty can raise an issue under Article 3.

253. The Court reiterates that it has not excluded "the possibility that the responsibility of the State may be engaged [under Article 3] in respect of treatment where an applicant, who was wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity " (see *Budina v. Russia*, dec., no. 45603/05, ECHR 2009...). "

Het Hof besluit dat de overheid, gelet op de bijzondere kwetsbaarheid van asielzoekers, verantwoordelijk is voor de levensomstandigheden door de afwezigheid van publieke maatregelen ondanks de wettelijke verplichting :

u263. In the light of the above and in view of the obligations incumbent on the Greek authorities under the European Reception Directive (see paragraph 84 above), the Court considers that the Greek authorities have not had due regard to the applicant 's vulnerability as an asylum seeker and must be held responsible, because of their inaction, for the situation in which he has found himself for several months, living in the street, with no resources or access to sanitary facilities, and without any means of providing for his essential needs. The Court considers that the applicant has been the victim of humiliating treatment showing a lack of respect for his dignity and that this situation has, without doubt, aroused in him feelings of fear, anguish or inferiority capable of inducing desperation. It considers that such living conditions, combined with the prolonged uncertainty in which he has remained and the total lack of any prospects of his situation improving, have attained the level of severity required to fall within the scope of Article 3 of the Convention.

264. It follows that, through the fault of the authorities, the applicant has found himself in a situation incompatible with Article 3 of the Convention. Accordingly, there has been a violation of that provision. "

In het arrest *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk* (28 november 2011) sprak het Hof zich nogmaals uit over deze kwestie :

« 278. In *Salah Sheekh v. the Netherlands*, cited above, the Court held that socioeconomic and humanitarian conditions in a country of return did not necessarily have a bearing, and certainly not a decisive bearing, on the question whether the persons concerned would face a real risk of ill-treatment within the meaning of Article 3 in those areas (§ 141). However, in *N. v. the United Kingdom*, cited above, the Court held that although the Convention was essentially directed at the protection of civil and political rights, the fundamental importance of Article 3 meant that it was necessary for the Court to retain a degree of flexibility to prevent expulsion in very exceptional cases, h therefore held that humanitarian conditions would give rise to a breach of Article 3 of the Convention in very exceptional cases where the humanitarian grounds against removal were "compelling" (§ 42).

279. In the recent case of *M.S.S. v. Belgium and Greece* fGC], no. 30696/09, 21 January 2011, the Court stated that it had not excluded the possibility that the responsibility of the State under Article 3 might be engaged in respect of treatment where an applicant, who was wholly dependent on State support, found himself faced with official indifference in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity (§ 253). In that case, the applicant had spent months living in a state of the most extreme poverty, unable to cater for his most basic needs: food, hygiene and a place to live. Added to that, the Court noted the applicant 's ever-present fear of being attacked and robbed and the total lack of any likelihood o f his situation improving (§ 254). It held that the conditions in which the applicant was living reached the Article 3 threshold and found Greece in breach of that Article as it was the State directly responsible for the applicant 's living conditions (§ 264). It also found Belgium to be in breach of Article 3 because, inter alia, it had transferred the applicant to Greece and thus knowingly exposed him to living conditions which amounted to degrading treatment (§367).

[...] 281. The Court recalls that *N. v. the United Kingdom* concerned the removal of an HIV-positive applicant to Uganda, where her lifespan was likely to be reduced on account of the fact that the treatment facilities there were inferior to those available in the United Kingdom. In reaching its conclusions, the Court noted that the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omission of public authorities or non-State bodies but from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country. The Court therefore relied on the fact that neither the applicant 's illness nor the inferior medical facilities were caused by any act or omission of the receiving State or of any non-State actors within the receiving State.

282. If the dire humanitarian conditions in Somalia were solely or even predominantly attributable to poverty or to the State's lack of resources to deal with a naturally occurring phenomenon, such as a drought, the test in *N. v. the United Kingdom* may well have been considered to be the appropriate one.



However, it is clear that while drought has contributed to the humanitarian crisis, that crisis is predominantly due to the direct and indirect actions of the parties to the conflict. The reports indicate that all parties to the conflict have employed indiscriminate methods of warfare in densely populated urban areas with no regard to the safety of the civilian population (see paragraphs 82, 123, 127, 132, 137, 139-140 and 160, above). This fact alone has resulted in widespread displacement and the breakdown of social, political and economic infrastructures. Moreover, the situation has been greatly exacerbated by al-Shabaab's refusal to permit international aid agencies to operate in the areas under its control, despite the fact that between a third and a half of all Somalis are living in a situation of serious deprivation (see paragraphs 125, 131, 169, 187 and 193, above).

283. Consequently, the Court does not consider the approach adopted in *N. v. the United Kingdom* to be appropriate in the circumstances of the present case. Rather, it prefers the approach adopted in *M.S.S. v. Belgium and Greece*, which requires it to have regard to an applicant's ability to cater for his most basic needs, such as food, hygiene and shelter, his vulnerability to ill-treatment and the prospect of his situation improving within a reasonable time-frame (see *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 254) "

Conform de rechtspraak van het Europees Hof dienen bijgevolg de humanitaire en socioeconomische omstandigheden voor verzoeker in Italië eveneens in aanmerking te worden genomen om te bepalen of verzoeker een risico op een schending van artikel 3 EVRM loopt bij terugkeer.

Hoewel een vermoeden heerst dat alle lidstaten van de Europese Unie dezelfde waarborgen bieden aan vluchtelingen, hen reële bescherming bieden en hun fundamentele rechten respecteren, is dit vermoeden weerlegbaar (zie HvJ, C-297/17 van 19 maart 2019, §86).

Verwerende partij verwijst enkel en alleen naar het feit dat verzoeker (volgens verwerende partij) ontoereikende inspanningen heeft geleverd om zijn leven op te bouwen in Italië. Hoewel dit een element kan zijn waarmee rekening kan worden gehouden bij het onderzoek naar een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar Italië, volstaat dit geenszins om de volledige bestreden beslissing op te baseren.

Verwerende partij laat volledig na om enig onderzoek te voeren naar de levensomstandigheden in Italië, en de situatie waarin verzoeker persoonlijk zou terechtkomen bij terugkeer. Er bevindt zich geen enkele objectieve landeninformatie in het administratief dossier, met uitzondering van een artikel van JRS. Dit artikel geeft een overzicht van het werk van deze NGO in Italië, maar illustreert tegelijkertijd de slechte socio-economische situatie voor personen met een internationaal beschermingsstatuut, zoals blijkt uit de inleiding:

"Italy has been overwhelmed by the numbers of migrants and asylum seekers, and there are few resources available for them in the country, even for those who receive refugee status. " (zie administratief dossier)

Verwerende partij verschuilt zich louter achter het feit dat verzoeker ontoereikende inspanningen zou hebben geleverd. Hiermee begaat zij een flagrante schending van haar samenwerkings- en onderzoeksplicht.

Verzoeker heeft gewag gemaakt van ernstige problemen die zijn recht op een menswaardig bestaan in het gedrang brengen. Hij heeft in casu verschillende elementen aangehaald om aan te tonen dat zijn situatie in Italië onmenselijk of vernederend was en een terugkeer bijgevolg een schending van artikel 3 EVRM zou uitmaken, namelijk het gebrek aan toegang tot onderdak, tewerkstelling, medische zorgen, en het gebrek aan veiligheid.

Bovendien heeft verzoeker nadat hij een statuut kreeg in Italië, wel degelijk zijn best gedaan om zijn leven aldaar op te bouwen, wat helaas niet is gelukt.

Verzoekers relaas is doorleefd, geloofwaardig, en worden ondersteund door de beschikbare objectieve landeninformatie (waarvan elk spoor ontbreekt in het administratief dossier, op een overzicht van het werk van JRS na) omtrent de problemen waarmee erkende vluchtelingen en subsidiair erkenden kampen in Italië.

Verzoeker vraagt zich af op welke objectieve informatie verwerende partij haar aannames en inschatting baseert? Verwerende partij trekt haar conclusies niet op basis van verifieerbare informatie, maar op basis van assumpties en buikgevoel. Dit is echter lijnrecht tegen de richtlijnen van UNHCR1:

" The credibility assessment should be based on the available relevant evidence and not on the decisionmaker's intuition or gut feeling. Speculative argument that fails to rely on objective and reliable sources of information and that reflects the decision-maker's own theory about how the applicant or others could or should have acted, or about how certain events could or should have unfolded, violates the principle of objectivity. As expressed in Australian guidance: "What is capable of being believed is not to be determined according to the Member's subjective belief or gut feeling about whether an applicant is telling the truth or not. A Member should focus on what is objectively or reasonably believable in the circumstances. "

Mocht verwerende partij de moeite hebben gedaan om haar aannames te toetsen aan objectieve landeninformatie, dan had ze het volgende gemerkt:

Uit het landenrapport van de Asylum Information Database (AIDA) van april 2019 blijkt het volgende (stuk 2):

"In Italy, beneficiaries of international protection face a severe lack of protection concerning accommodation [...].

Asylum seekers who are granted international protection can later access second-line reception, discussed below. However, there are no longer provisions dealing with the transition from first reception for asylum seekers to second-line reception for beneficiaries. As a consequence, since the coming into force of Decree Law 113/2018 on 5 October 2018, it has become even more difficult than before to obtain from the authorisation the Prefecture to stay in CAS or first reception centres after a protection status has been granted.

A protection status does not allow the holder to remain in first reception facilities or CAS. This creates a protection gap in practice, given the scarcity of places in the SIPROIMI. Already before the reform, on the basis of a strictly literal interpretation of this Decree some public administration offices considered that material conditions may immediately cease after the status recognition, (p. 143)

[■]

These situations lead beneficiaries of international protection to face risks of destitution and homelessness. " (p. 144)

1 UNHCR, "BEYOND PROOF Credibility Assessment in EU Asylum Systems", mei 2013, beschikbaar op: <http://www.unhcr.org/51a8a08a9.pdf>, p. 39

Het beeld dat blijkt uit de bovenstaande landeninformatie, stemt volledig overeen met de problemen die verzoeker kende. Toen hij na het verkrijgen van internationale bescherming het opvangcentrum in Catania diende te verlaten, belandde verzoeker op straat. Verzoeker werd door de Italiaanse overheid aan zijn lot overgelaten, en kreeg geen toegang tot een andere vorm van huisvesting.

De dakloosheid van verzoeker, doordat de Italiaanse overheid niet voorzag in gepaste opvang, had ook een impact op zijn zoektocht naar werk. Verzoeker ging bij de interim-bureaus en bij werkbemiddelingsplaatsen aankloppen. Deze konden hem niet helpen, omdat hij over een vaste verblijfplaats diende te beschikken.

Verzoeker belandde in een 'catch 22'-situatie: verzoeker vond geen werk, omdat hij niet over onderdak beschikte, en hij vond geen onderdak, omdat hij niet over inkomsten beschikte

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het feit dat verzoeker een treinticket cadeau kreeg waarmee hij naar Agrigento kon reizen, en naar het gegeven dat verzoeker een Burundese erkende vluchteling kende in Italië die wel werk had kunnen vinden. Uit deze anekdotiek kan men echter geenszins conclusies trekken.

Het loutere feit dat verzoeker een treinticket cadeau kreeg, betekent geenszins dat hij over een netwerk beschikt in Italië dat hem kan opvangen en op structurele basis helpen. Verwerende partij overdrijft wanneer ze meent dat dit soort 'barmhartigheid' (het gaat over één enkel treinticket) aantoonde dat verzoeker in Italië de nodige hulp kan krijgen. Verwerende partij blaast de 'hulp' die verzoeker kreeg (in de vorm van een treinticket) zwaar buiten proportie.

Daarnaast betekent het feit dat verzoeker iemand kende die er in geslaagd is om een job te vinden in Italië, geenszins dat dit ook voor verzoeker moet lukken. Verzoeker verkreeg in februari 2015 internationale bescherming in Italië, en heeft tot het einde van dat jaar zonder succes getracht om werk te vinden. Het feit dat het iemand anders wel lukte, vormt geen enkele garantie of zelfs maar indicatie dat verzoeker bij terugkeer wel werk zal vinden.

Verwerende partij verwijst voorts naar het feit dat verzoeker één dag heeft kunnen werken in Italië, en grijpt dit aan om verzoekers geloofwaardigheid in twijfel te trekken met betrekking tot het feit dat hij zonder vast adres geen werk kon vinden. Hier gaat verwerende partij echter te kort door de bocht. Verzoeker gaf duidelijk aan tijdens zijn gehoor dat hij slechts gedurende één dag werk kon vinden: het ging daarbij om werk op het veld van een 'lokale persoon', van 8 uur 's ochtends tot 20h00 's avonds, waarvoor verzoeker € 25 betaald kreeg, oftewel € 2.08 per uur. Het ging hierbij om zwartwerk, hetgeen duidelijk uit verzoekers relaas bleek. Verzoeker haalde zelf aan dat de verloning ver onder de norm was (zie gehoor CGVS p. 13). Uit het feit dat verzoeker één dag in het zwart kon werken op het veld aan een slavenloon, kan men geenszins afleiden dat zijn relaas geloofwaardigheid mist. De interimkantoren en de arbeidsbemiddeling vroegen wel degelijk een vast adres vooraleer ze verzoeker aan een job konden helpen. Indien verwerende partij verzoeker had geconfronteerd met haar twijfels, had verzoeker dit kunnen uitklaren. Verwerende partij haalt deze bezwaren slechts voor de eerste maal aan in de bestreden beslissing, hetgeen ingaat tegen de confrontatieplicht. Men mag tot slot van verzoeker niet verwachten dat hij in zijn levensonderhoud voorziet door zich schuldig te maken aan illegale praktijken, namelijk zwartwerk, aan een absoluut hongerloon.

Uit hetzelfde rapport van AIDA blijkt verder het volgende:

#### "Social welfare

[..] The provision of social welfare is not conditioned on residence in a specific region but in some cases is subject to a minimum residence requirement on the national territory. This is namely the case for income support (Reddito di Cittadinanza), to be paid from 1 April 2019, which is subject to 10 years of residence on the national territory out of which at least 2 years 'uninterrupted residence.

This can entail serious obstacles for beneficiaries of international protection in practice, more so after the entry into force of Decree Law 113/2018, according to which the registration at the registry office can only be obtained after the grant of a protection status (see Civil Registration), (p. 148) " (stuk 2)

Doordat verzoeker de laatste jaren niet ononderbroken in Italië heeft verbleven, komt hij volgens deze regel in bepaalde delen van Italië niet in aanmerking voor sociale bijstand.

Met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg, blijkt uit het AIDA-rapport (stuk 2) het volgende:

#### "Health care

Like asylum seekers, beneficiaries of international protection have to register with the national health service. 728 They have equal treatment and full equality of rights and duties as Italian nationals concerning the obligation to pay contributions and the assistance provided in Italy by the national health service.

Registration is valid for the duration of the residence permit and it does not expire in the renewal phase of the residence permit. 729 As highlighted by MSF in March 2016, problems related to the lack of accommodation and to the lack of a domicile for beneficiaries of international protection also affect the exercise of their right to medical assistance, as the renewal of the health card depends on the renewal of the permit of stay and many health services (such as the choice of a general doctor) are connected with the place of domicile given for the renewal of the residence permit, (p. 148)

Similar to asylum seekers after their right to work is provided, in some regions – such as Lazio and Tuscany, beneficiaries of international protection are no longer exempted from contribution to health spending (partecipazione alla spesa sanitaria), also known as "sanitary ticket ", because they are considered inactive and not unemployed. In other regions such as Piedmont and Lombardy, 731 the exemption is extended until asylum seekers do actually find a job. However, only a few regions such as Friuli-Venezia Giulia and Apulia apply the same principle to beneficiaries. " (p. 148)

Deze landeninformatie bevestigt het relaas van verzoeker: doordat hij niet over een vast adres beschikte, kon hij geen toegang krijgen tot gezondheidszorg. Verwerende partij trekt verzoekers geloofwaardigheid op dit punt wederom in twijfel zonder zich hiervoor op landeninformatie te baseren.

Verwerende partij poneert dat verzoekers medische problemen gerelativeerd moeten worden, doordat hij in Agrigento geen dokter bezocht, maar hiervoor twee uur reisde naar Catania.

Verwerende partij verliest uit het oog dat bij een TBC-besmetting de gezondheid gradueel achteruitgaat. Verzoeker gaf aan dat hij in eerste instantie last kreeg van zijn ribben (waarmee hij op de koude grond diende te slapen) en moest op een bepaald moment ook bloed ophoesten. Verzoeker gaf aan dat hij gewoon hoestte, maar nog wel kon wandelen enzovoort (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Toen hij dit medisch probleem wilde laten controleren, werd dit in Italië geweigerd omdat verzoeker niet het vereiste gezondheidsdocument had (hetgeen overeenstemt met de hierboven aangehaalde landeninformatie). Toen verzoeker dan later in Duitsland aankwam, werd hij wel onderzocht, en bleek het om TBC (een mogelijk dodelijke ziekte) te gaan.

Verzoeker contacteerde Caritas, een uiterst professionele hulporganisatie, waar men hem vertelde dat ze hem niet konden helpen. Verzoeker zag geen andere hulporganisaties. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt geenszins dat verzoeker wel in aanmerking kwam voor steun van JRS, de enige andere organisatie waarvan een spoor valt terug te vinden in het administratief dossier, en wiens aanwezigheid in Italië door verwerende partij wordt aangegrepen om te concluderen dat verzoeker niet hard genoeg heeft geprobeerd om zijn leven daar uit te bouwen.

JRS hielp 30 830 personen volgens hun eigen rapport (zie administratief dossier). Het is niet duidelijk in welke tijdsspanne deze hulp plaatsvond, maar de bron vermeldt projecten tussen juni 2017 en oktober 2019. Waardoor men mag aannemen dat het gaat over een totaal cijfer overeen verschillende jaren. Volgens de cijfers van UNHCR kwamen tussen 2015 en 2017 elk jaar tussen de 119 000 en 180 000 nieuwe asielzoekers aan in Italië. In 2018 en 2019 zakte dit cijfer naar 23 000 en 11 000 personen.<sup>3</sup> Deze 30 000 mensen die door JRS werden geholpen de afgelopen jaren, bedragen bijgevolg slechts een zeer kleine fractie van het totale aantal personen die hulp nodig hebben. Uit de louter aanwezigheid van enkele projecten van JRS in Italië, kan bijgevolg geenszins afgeleid worden dat deze organisatie de capaciteit heeft om verzoeker te helpen. Het is verder ook niet redelijk om op basis van de aanwezigheid van deze ene organisatie, die uiteindelijk slechts een kleine fractie van het totale aantal hulpbehoevenden in Italië bijstaat, aan te grijpen om te concluderen dat verzoeker niet hard genoeg zijn best heeft gedaan om hulp te zoeken.

Tot slot meent verwerende partij dat verzoeker zich tot de Italiaanse overheid diende te wenden in verband met de incidenten waarvan hij het slachtoffer werd.

Verwerende partij trekt deze incidenten niet in twijfel. Verzoeker vertelde dan ook op doorleefde en overtuigende wijze over de racistische incidenten waarvan hij het slachtoffer werd. Zo werd verzoeker bijna opzettelijk omver gereden door iemand op een brommer toen hij aan het bedelen was. Verder claxonnerde men of werden er flessen gegooid terwijl verzoeker buiten op de grond lag te slapen. Tot slot werd verzoeker aangevallen door vier Italianen toen hij onder een brug lag te slapen. Verzoeker werd geslagen met een ijzeren staaf, waarbij hij aan zijn hand gewond geraakte. Het feit dat deze aanval racistische motieven had, blijkt uit hetgeen de belagers verzoeker toeriepen: " Wij zijn van Italië, jullie willen rechten die wij niet eens hebben. "

2 <https://www.cm.be/ziekte-en-behandeling/klachten-en-ziekten/tuberculose/symptomen>;  
<https://data2.unhcr.org/en/situations/mediterranean/location/5205>;

Verwerende partij verliest het structurele racisme in de Italiaanse maatschappij (én bij de politie) echter uit het oog, zoals blijkt uit onderzoek van de European Union Agency for Fundamental Rights van november 2018 (stuk 3):

"Police stops and perceived racial profiling

□ One in four (24 %>) respondents of African descent were stopped by the police in the five years before the survey; 11% were stopped in the 12 months before the survey.

□ Among those stopped in the 12 months before the survey, 44 %> believe the last stop they experienced was racially motivated. This view was shared at the highest rates by respondents in Italy (70 %) and Austria (63 %), and at the lowest rates by respondents in Finland (18 %). "

"2.3. Discrimination and awareness of rights

□

Police stops and perceived racial profiling

One in four (24 %) respondents of African descent were stopped by the police in the five years before the survey; 11 % were stopped in the 12 months before the survey.

□ Among those stopped in the 12 months before the survey, 44 %> believe the last stop they experienced was racially motivated. This view was shared at the highest rates by respondents in Italy (70 %) and Austria (63 %), and at the lowest rates by respondents in Finland (18 %). "

Uit dit onderzoek onder de verschillende EU-lidstaten blijkt dat vooral in Italië de situatie problematisch is. Men mag het verzoeker dan ook niet kwalijk nemen dat hij als Somalische migrant weinig tot geen vertrouwen heeft in de Italiaanse politie. Wat betreft de zogenaamde andere organisaties waarbij verzoeker had moeten aankloppen, wenst verzoeker te verwijzen naar het feit dat hij bij Caritas reeds hulp had gezocht maar niet gekregen, en dat geenszins blijkt dat JRS hem had kunnen helpen (zie supra).

Het onderzoek van de European Union Agency for Fundamental Rights brengt niet enkel racisme aan het licht bij de politie, maar ook wat betreft werk en toegang tot de huizenmarkt:

"Employment

One in four (25 %) respondents felt racially discriminated against when looking for work in the five years before the survey. The highest levels were observed in Austria (46 %), Luxembourg (47 %) and Italy (46 %). "

"One in five respondents of African descent (21 %) felt racially discriminated against in access to housing in the five years before the survey. The highest rates were observed in Italy and Austria (39% each), Luxembourg (36 %) and Germany (33 %). The lowest were observed in Denmark and the United Kingdom, where less than 10 % of respondents mentioned such experiences.

Restricted access to social housing and a low proportion of ownership of the dwelling might also be the result of discrimination in access to housing. High rates of perceived discrimination when looking for housing are observed in Italy and Austria (39 % in both), Luxembourg (36 %) and Germany (33 %).

Overall 5 % of respondents who looked for housing were asked to pay a higher rent/price/deposit, with notable differences across countries. The highest rates are observed in Italy (20%) and Austria (18 %). "

(stuk 3)

Verzoeker gaf reeds zelf aan dat zijn zoektocht naar werk bemoeilijkt werd door het racisme. Zo werd hij verweten dat hij 'niet in het land woont'. Het bovenstaande onderzoek toont daarnaast aan dat verzoeker als Somaliër eveneens belemmerd wordt in zijn zoektocht naar werk door het racisme in de Italiaanse maatschappij. De hoogste percentages racisme van de onderzochte EU-lidstaten, vindt men ook hier weer terug in Italië. Verwerende partij liet het echter na om hiermee rekening te houden.

\*\*\*

Bovenstaande informatie geeft zeer duidelijk weer hoe erbarmelijk de levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië zijn. Het land verkeert al enkele jaren in een crisis. Samen met de massale instroom van asielzoekers schiet het land ernstig tekort op het vlak van integratie-inspanningen, huisvesting, onderwijs, taallessen, informatievoorzieningen en gezondheidszorg. Bovendien is er ook sprake van discriminatie en racisme tegenover vluchtelingen.

*Verzoekers verklaringen stemmen perfect overeen met de beschikbare landeninformatie. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert heeft verzoeker wel degelijk enorm veel inspanningen geleverd om zijn leven op te bouwen in Italië, maar toen dit na twee jaar nog altijd niet gelukt was, zonder enig perspectief op verbetering, besloot hij het land te verlaten.*

*Verzoeker wenst nogmaals te benadrukken dat het irrelevant is welke concrete inspanningen hij heeft geleverd.*

*Verwerende partij laat na om verzoekers verzoek om internationale bescherming prospectief te beoordelen, alsook om enige landeninformatie te verzamelen over de situatie in Italië.*

*Verzoeker heeft verschillende elementen aangebracht waaruit blijkt dat hij zowel op basis van de algemene situatie in Italië als door zijn eigen individuele situatie een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer hij dient terug te keren naar Italië. Daarbij dient te worden opgemerkt dat door verwerende partij geen enkel onderzoek gevoerd werd naar de levensomstandigheden in Italië. Er bevindt zich geen enkele landeninformatie in het dossier, behalve één enkel artikel van JRS, waaruit net de problemen blijken erkende vluchtelingen en personen met subsidiaire bescherming kampen in Italië. Verwerende partij baseert zich louter op verzoekers verklaringen, om dan te concluderen dat hij onvoldoende inspanningen heeft geleverd om zich aldaar te vestigen. Alleen hierom laat zij na om zijn concrete situatie in rekening te brengen.*

*Uit al het bovenstaande blijkt echter duidelijk dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië gelet op zijn persoonlijke omstandigheden (gebrek aan huisvesting, gebrek aan financiële middelen, onmogelijkheid om te worden tewerkgesteld, geen toegang tot gezondheidszorg en een gebrek aan veiligheid), in een situatie zal terechtkomen die een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt.*

*Om al deze redenen dient verzoeker dan ook te worden erkend als vluchteling in België, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend, en schendt verwerende partij alle bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur"*

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. X; RvS 30 mei 2006, nr. X; RvS 12 januari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X; RvS 26 juni 2007, nr. X).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.5. Er wordt niet betwist dat verzoekende partij een internationale beschermingsstatus verkreeg in Italië. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij de subsidiaire bescherming toegekend

kreeg en een verblijfsvergunning bezit geldig tot 24 februari 2020. In de bestreden beslissing wordt wel gesteld dat verzoekende partij verklaarde dat de subsidiaire beschermingsstatus geldig was tot 24 februari 2020 en dat dit ook blijkt uit de documenten in het administratief dossier, maar uit de informatie van de Italiaanse autoriteiten van 18 februari 2019 blijkt dat deze duidelijk stellen: *“Italy granted him the international protection and a residence permit for “subsidiary protection”, issued by the police headquarters in CATANIA, expired on 24/02/2020”* (eigen vertaling: Italië kende hem internationale bescherming en een verblijfskaart voor subsidiaire bescherming toe, afgegeven door het politiehooftkantoor van Catania, en vervallen op 24 februari 2020). Bijgevolg is het niet de subsidiaire beschermingsstatus zelf die vervalt op 24 februari 2020 maar wel de daaraan gekoppelde verblijfskaart en kan de verwerende partij ter terechtzitting gevolgd worden dat de zinsnede in de bestreden beslissing: *“Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u de subsidiaire beschermingsstatus hebt verkregen in Italië in februari 2015, geldig tot 24 februari 2020”* slechts een materiële vergissing is en gelezen moet worden in de zin dat verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen in Italië en de bijhorende verblijfsvergunning geldig is tot 24 februari 2020.

Dit strookt met hetgeen gesteld in het vigerende EU-acquis. Immers, betreffende de huidige argumentatie van verzoekende partij omtrent de actuele geldigheid van de beschermingsstatus die haar in Italië werd toegekend, namelijk de subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de subsidiaire beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van de internationale beschermingsstatus van verzoekende partij niet dienstig in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoekende partij niet zou kunnen terugkeren naar Italië, en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

Verzoekende partij slaagt er niet in de volgende pertinente motivering van de bestreden beslissing te weerleggen: *“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).*

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

*Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X)."*

2.6. De Raad benadrukt voorts dat Italië als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van uitgegaan worden dat verzoekende partij, die in Italië een beschermingsstatus verkreeg, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan haar beschermingsstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat haar levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Italië te worden toegelaten. Het HvJ heeft hierbij overwogen (HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 88) dat "[w]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens nietontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken". Het is dus in de eerste plaats aan verzoekende partij om concrete gegevens voor te leggen die mogelijk door objectieve en actuele informatie kan aangevuld worden.

Verzoekende partij dient aan te tonen dat de door Italië geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Italië sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen die onder artikel 4 van het Handvest vallen, dat dezelfde inhoud heeft als het door verzoekende partij aangevoerde artikel 3 van het EVRM. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is pas bereikt wanneer de onverschilligheid van de overheden van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en haar in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, kan niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest. Verzoekende partij moet dus zelf in concreto aantonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar ze internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (zie overweging 89 e.v. HvJEU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, zie in dezelfde zin HvJ 19 maart 2019, Jawo/Bundesrepublik Deutschland, C-163/17). Verzoekende partij blijft hier echter in gebreke.

2.7. Vooreerst benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

In die zin dienen de verklaringen van verzoekende partij over (het gebrek aan) huisvesting, werkgelegenheid en hiermee gepaard gaande taalonderwijs, en gezondheidszorg te worden gekaderd binnen de algemeen heersende financieel-economische toestand in Italië, die ook voor de Italiaanse onderdanen de levensomstandigheden negatief beïnvloedt.

2.7.1. Aangaande de huisvesting blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij bij aankomst in Italië op 1 november 2013 werd opgevangen waarbij zij eerst in een basketbalzaal verbleef tot 31 november 2013 en waarna zij werd overgebracht naar een opvang in Catania en daar tot juli 2015 kon verblijven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Blijkens haar verdere verklaringen zou verzoekende partij dan vijf maanden rond gehangen hebben in Agrichento waar zij op straat sliep en zou zij in januari 2016 naar Duitsland gegaan zijn waar zij na haar afwijzing van haar asielaanvraag daar in september 2017 tot november 2017 ondergedoken heeft geleefd. Zij is dan richting Frankrijk vertrokken waar zij in december 2017 asiel heeft aangevraagd en daar één jaar verbleven heeft (notities persoonlijk onderhoud, p. 9 en 12).

De Raad stelt aldus vast dat verzoekende partij tot op het ogenblik dat zij een beschermingsstatus verkreeg, opgevangen werd door de Italiaanse autoriteiten. Wanneer haar gevraagd wordt welke stappen zij zelf ondernomen heeft om opvang te zoeken na de verkrijging van de subsidiaire beschermingsstatus, verklaart verzoekende partij: *“Ik ben naar een plaats gegaan naar mensen die ze helpen bij caritas. Ze zeiden dat zelfs de gewone Italianen niets kunnen vinden. Toen ben ik daar geweest. Dat was ook de laatste keer.”* Verzoekende partij verklaarde verder dat dit in Agrichento was in september 2015 en niet in Catania. Verder stelde zij dat zij geen andere organisaties had gecontacteerd die vluchtelingen helpen om huisvesting te zoeken. Caritas was de enige organisatie die zij had gecontacteerd (notities persoonlijk onderhoud, p. 14).

Gelet op voorgaande verklaringen kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat zij ernstige en doorgedreven pogingen heeft ondernomen om huisvesting voor zichzelf te vinden in Italië. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt eerder dat zij uiteindelijk haar zinnen gezet had op een migratie naar het noorden, ten bewijze daarvan haar doorreizen naar Duitsland, Frankrijk en uiteindelijk België, en hiervoor blijkbaar wel de nodige financiële middelen kon vrijmaken.

2.7.2. Wat betreft de tewerkstelling in Italië blijkt verder uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij wel degelijk één dag heeft gewerkt in Italië (notities persoonlijk onderhoud, p. 14) en dit ondanks haar verdere verklaringen dat haar zoektocht naar werk niets opleverde omdat zij geen woonplaats had (p. 15). Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij geen contact heeft gezocht met organisaties in de zoektocht naar werk (p. 15) noch dat zij buiten Catania en Agrichento elders in Italië werk heeft gezocht (p. 16). Haar uitleg dat het in Italië overal hetzelfde is kan geenszins overtuigen om afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoekende partij evenmin doorgedreven pogingen ondernomen heeft om werk te zoeken. Haar betoog dat – omdat iemand anders er wel geslaagd in was werk te vinden in Italië, dit niet betekent dat dat ook voor haar het geval zal zijn – doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij weinig tot geen ernstige pogingen heeft ondernomen om effectief werk te vinden in Italië. Zij toont dan ook niet aan dat zij geen enkele toegang had tot de Italiaanse arbeidsmarkt. Verder blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat de lokale bevolking de Burundees heeft geholpen en dat zijzelf dan ook naar een lokale persoon is gegaan die haar één dag heeft laten werken in een veld (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Het is geenszins onredelijk van de verwerende partij om uit deze verklaringen vast te stellen dat er wel degelijk mensen in Italië zijn die vluchtelingen helpen. Verzoekende partij tracht thans in het verzoekschrift haar verklaringen te minimaliseren waar zij stelt dat de verwerende partij de hulp die ze kreeg in Italië uit proportie haalt, maar zij overtuigt niet. Verder kan uit de verklaringen van verzoekende partij ook niet afgeleid worden dat de ene dag werk zwartwerk zou geweest zijn. Zij stelde dienaangaande wel dat ze betaald werd *“ver beneden de norm”* maar niet dat het om zwartwerk ging, enkel dat het geen vaststaand werk was doch iets tijdelijk (notities persoonlijk onderhoud, p. 13). Wat er ook van zij, zelfs indien het niet om legale tewerkstelling zou gegaan zijn, dan nog doet dit geen afbreuk aan het feit dat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om in Italië werk te vinden. De Raad treedt dan ook de vaststellingen van de verwerende partij bij dat: *“Verder haalt u aan in Italië in de onmogelijkheid te zijn geweest om werk te vinden (CGVS p. 10 + 14). U verklaart tegelijkertijd echter dat “iemand uit Burundi uw ticket naar Agrigento betaalde zodat u mee voor zijn baas zou kunnen gaan werken” (CGVS p. 12). Dit soort barmhartigheid toont aan dat er wel degelijk mensen zijn die u hulp konden bieden. Tevens bewijst de situatie van de Burundees, zelf erkend vluchteling, dat werken in Italië voor vluchtelingen niet onmogelijk is. Zelf kon u immers in Italië ook werken, ook al was het slechts één dag (CGVS p. 13). Wanneer*



gevraagd hoe u werk zocht in Italië, verklaart u dat u “naar de interim-bureaus en de arbeidsbemiddeling bent gegaan, maar dat u zonder vast adres geen werk kon krijgen” (CGVS p. 15). U verklaart echter niet hoe het komt dat u die ene dag dan wel kon werken, ondanks het feit dat u geen vast adres had op die moment. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de stelling dat u niet kon werken zonder vast adres. Wanneer wordt gevraagd of er in Italië geen organisaties waren die u konden helpen bij het zoeken van werk, herhaalt u enkel dat “zolang je geen woonplaats hebt, je geen werk kan vinden” (CVGS p. 15). Ook na aandringen zegt u enkel dat “als u het had geweten, dat u dan ook veel vroeger vertrokken was” (CGVS p. 15). Na een derde keer aandringen verklaart u “dat u zelfs geen enkele organisatie heeft gezien” (CGVS p. 15). Uit deze verklaringen blijkt aldus in ieder geval niet dat u vergeefse pogingen ondernomen hebt om een werkbetrekking te vinden in Italië. Dit blijkt ook uit uw verklaring dat “als je in Catania of Agrigento geen werk kan vinden, je nergens in Italië werk kan vinden” (CGVS p. 16). Deze stelling is te kort door de bocht en feitelijk onwaar. Het gegeven dat u nergens elders in Italië werk trachtte te zoeken, bevestigt het vermoeden dat u er niet alles heeft aan gedaan om een job te vinden in Italië. Het gegeven dat dat interim-bureaus administratieve voorwaarden stellen voor een inschrijving, zoals opgave van een adres, toont aan dat u evenveel recht had op het vinden van werk als Italiaanse burgers, maar dat u wel aan bepaalde voorwaarden diende te voldoen zoals elke Italiaanse burger, wat niet gezien kan worden als een vernederende of onmenselijke behandeling in uw hoofde. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen niet dat de Italiaanse overheid ten aanzien van u in gebreke is gebleven wat betreft uw toegang tot de arbeidsmarkt.”

2.7.3. Aangaande de medische verzorging in Italië verklaarde verzoekende partij dat zij wel ziek is geworden maar niet naar een dokter is gegaan (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). Volgens haar kreeg ze geen verzorging omdat ze geen gezondheidsdocument had (p. 17). Verder blijkt dat zij enkel in Catania medische hulp heeft gezocht omdat zij redeneerde dat als ze het daar niet kreeg, ze het ook nergens anders in Italië zou krijgen (p. 18). Wanneer doorgevraagd wordt over haar specifieke medische problemen stelt verzoekende partij dat zij gewoon hoestte, geen medicatie nam en verder geen verwondingen had (p. 18). Zij stelde geen andere hulporganisaties getracht te contacteren hebben (p. 18). De Raad treedt de bevindingen van de verwerende partij bij waar deze stelt: “Verder verklaart u in Italië geen toegang te hebben gehad tot medische zorgen (CGVS p.10 +16). U verklaart dat dit komt omdat u “geen gezondheidsdocument had” (CGVS p. 16-17). U verklaart verder dat u tuberculose had en dat u hiervoor uiteindelijk in Duitsland in behandeling bent geweest (CGVS p. 17). U legt hiervoor echter geen bewijzen voor. Wanneer gevraagd of u hulp zocht in Italië, blijkt dat u pas in november 2015, en dus vlak voor uw vertrek, hulp zocht in Catania (CGVS p. 17). U bent in Agrigento zelf nooit naar de dokter gegaan (CGVS p. 18). Dit toont aan dat uw medische problemen gerelativeerd dienen te worden. U verklaart immers zelf “dat u enkel wat hoestte en dat u geen verwondingen had” (CGVS p. 18). Wanneer u wordt geconfronteerd met deze bevindingen, redeneert u enkel dat u “documenten in Catania gekregen had en dat u dacht dat ze u daarom daar zouden helpen” (CGVS p. 18). Na verder aandringen op deze vraag antwoordt u dat “als ze u in Catania niet kunnen helpen, ze u nergens in Italië kunnen helpen” (CGVS p. 18). Dit is wederom te kort door de bocht en feitelijk onjuist. Het gegeven dat u nergens elders in Italië medische hulp trachtte te zoeken, bevestigt het vermoeden dat u er niet alles aan heeft gedaan om een behandeling te krijgen in Italië. U bevestigt immers zelf ook dat u niet getracht heeft andere hulporganisaties te contacteren (CGVS p. 18). Bijgevolg kan uit deze verklaringen niet afgeleid worden dat u geen toegang zou hebben gehad tot medische hulp.” De verklaringen van verzoekende partij laten geenszins toe te besluiten dat, indien zij werkelijk medische verzorging behoefde, zij daarvan verstoken bleef in Italië of dat dit het geval zal zijn naar de toekomst toe. Waar zij thans in het verzoekschrift stelt dat TBC gradueel verloopt en het begon met hoesten maar in Duitsland werd vastgesteld dat het om TBC ging, gaat verzoekende partij eraan voorbij dat zij geen enkel stavingsstuk voorlegt van haar beweringen in Duitsland behandeld te zijn geweest voor TBC. Zij houdt het opnieuw op blote beweringen die geen ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij.

2.7.4. Ook wat betreft de taallessen stelt de Raad op lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekende partij vast dat de verwerende partij op pertinente wijze vaststelt: “Daarnaast claimt u geen recht te hebben gehad op taallessen in Italië (CGVS p. 10 + 18). U verklaart dat de klaslokalen in het centrum in Catania werden omgebouwd tot slaapplekken omwille van de overbevolking in het centrum (CGVS p 18-19). Volgens uw verklaringen gebeurde dit in januari 2015 (CGVS p. 19). Op dat moment verbleef u reeds anderhalf jaar in het centrum. Op de vraag waarom u tijdens die periode voordien dan geen lessen kon volgen, verklaart u weinig overtuigend “dat er de ene keer geen leerkracht was, de andere keer geen uitleg” (CGVS p. 19). Gevraagd of u dan op een andere manier, buiten het centrum, taallessen heeft proberen volgen, zegt u “dat u geen toestemming kreeg” (CGVS p. 19), zonder echter te verduidelijken waarom u geen toestemming kreeg. Wanneer gevraagd

*welke hulporganisaties u probeerde te contacteren, vernoemt u wederom enkel Caritas “en de kerk, die enkel konden helpen met het eten” (CGVS p. 19). U verklaart geen andere organisaties te hebben gezien (CGVS p. 19). Uit deze verklaringen blijkt aldus niet dat u vergeefse pogingen ondernomen hebt om taallessen te kunnen volgen in Italië, want deze organisaties bestaan wel degelijk. Uit uw verklaringen blijkt hoogstens dat er op de plaats waar u op dat moment verbleef geen taallessen georganiseerd werden, omdat er een opvangcrisis was. Uit uw verklaringen kan geenszins afgeleid worden dat er nergens in Italië taallessen beschikbaar zouden zijn geweest, en evenmin dat u de toegang tot deze lessen ontzegd zou zijn.”*

2.7.5. Waar door verzoekende partij nog gewezen wordt op bepaalde veiligheidsincidenten die ze in Italië zou hebben meegemaakt, stelt de Raad vast dat deze niet kunnen worden beschouwd als een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenstatus of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Wat betreft de persoonlijke aanvallen die verzoekende partij heeft ondergaan blijkt dat zij daarvan geen aangifte heeft gedaan bij de politie (notities persoonlijk onderhoud, p. 22). De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij dat de Italiaanse politie haar niet zou helpen kan geenszins aantonen dat – indien zij zich wel degelijk tot de politie had gewend, deze nalatig zouden zijn geweest of haar klacht niet zouden geregistreerd en opgevolgd hebben. De Raad treedt de bevindingen van de verwerende partij bij dat: *“Tot slot haalt u een gebrek aan veiligheid aan als reden van vertrek uit Italië (CGVS p. 10 + 19-20). Om deze vrees te illustreren, haalt u een aantal incidenten aan. Zo verklaart u dat u “op het einde van de twaalfde maand werd belaagd door vier Italianen op de plaats waar u sliep” (CGVS p. 20). Hierbij geraakte u gewond aan uw pols. Verder verklaart u nog dat iemand u “in de zevende maand van 2015 bijna omver wou rijden met een brommer toen u aan het bedelen was” (CGVS p. 20). Tot slot geeft u nog voorbeelden als “claxonneren of flessen gooien wanneer u sliep op de grond” (CGVS p. 21). In dergelijke gevallen mag evenwel verwacht worden dat u zich wendt tot de overheid van het land waar u internationale bescherming geniet. Wanneer gevraagd of u voor al deze incidenten ooit een klacht indiende bij de politie, antwoordt u dat “u op voorhand al wist dat de politie niet veel kan doen” (CGVS p. 22). Gevraagd naar de reden waarom u dat denkt, verwijst u naar het moment dat u het opvangcentrum in Catania verliet nadat u een positieve beslissing kreeg en een van de bewakers “u veel geluk wenste met uw verdere reis naar Europa” (CGVS p. 22). Deze uitspraak volstaat niet om te verklaren waarom u het vertrouwen in de alle Italiaanse veiligheidsdiensten zou verliezen. Wanneer geconfronteerd met deze opmerking, verklaart u “dat u denkt dat het wel zo is, omdat die militair de overheid vertegenwoordigd en er dus van kan worden uitgegaan dat de hele overheid een dergelijke visie heeft” (CGVS p. 22). Deze redenering is wederom kort door de bocht en feitelijk onjuist. U laat na op afdoende wijze uit te klaren waarom u zich niet wendde tot de overheid van het land waar u internationale bescherming verkreeg. Bovendien blijkt dat u zich evenmin wendde tot andere organisaties die uw veiligheid zouden kunnen garanderen. U antwoordt “dat u zelfs niet door de politie geholpen wordt en dat ze niet tegen u spreken in een taal die u begrijpt” (CGVS p. 22). Uit deze verklaringen blijkt aldus in ieder geval niet dat u vergeefse pogingen ondernomen hebt om uw veiligheid te garanderen, noch bij de overheid, noch bij hulporganisaties.”*

Wat betreft de negatieve houding van Italianen tegenover vluchtelingen wijst de Raad er verder op dat hoewel dergelijke ervaringen betreurenswaardig zijn, deze niet dermate ernstig zijn om een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade uit te maken, alsook dat dergelijke xenofobische reacties en incidenten niet beperkt zijn tot het Italiaanse grondgebied.

2.8. De Raad besluit dat uit de houding van verzoekende partij niet kan blijken dat zij geprobeerd heeft in Italië een leven op te bouwen.

Zo blijkt uit haar verklaringen dat ze geen ernstige pogingen ondernam om huisvesting buiten het opvangcentrum te zoeken, om aan werk te geraken of zich hierover te informeren of om (bijvoorbeeld buiten het opvangcentrum) medische verzorging te krijgen. Hoewel ze kennelijk wel het geld had om te reizen naar diverse andere Europese landen, hetgeen haar voorgehouden behoefte in enig perspectief plaatst, heeft ze niet geprobeerd om zich in Italië te settelen en vertrok ze al vijf à zes maanden nadat ze het opvangcentrum moest verlaten richting Duitsland waar ze na negen maanden toen haar vraag tot internationale bescherming aldaar werd afgewezen nog gedurende twee maanden ondergedoken leefde om dan koers te zetten naar Frankrijk en daar een jaar te verblijven. Na dit jaar in Frankrijk besloot verzoekende partij dan richting België te gaan. Bijgevolg blijkt dat verzoekende partij, nadat zij een beschermingsstatus had verkregen in Italië en zij het opvangcentrum moest verlaten, zelf geen doorgedreven pogingen heeft ondernomen om haar leven op te bouwen in Italië maar eerder vrij snel het plan had opgevat Italië te verlaten en een ander Europees land te zoeken.

2.9. In het verzoekschrift wordt verwezen naar de situatie in Italië voor vluchtelingen, de toegang tot huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg alsook feiten van racisme en discriminatie. De Raad betwist niet dat landeninformatie een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch de aangebrachte algemene informatie an sich volstaat niet om te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Italië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Zoals hoger kan verwezen worden naar het HvJ (HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland, punt 88) en is het aan verzoekende partij om elementen over te leggen om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een risico aanwezig is van schending van artikel 4 van het Handvest (of van artikel 3 EVRM). Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat ze zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië verleend werd, te weerleggen, waar ze echter in gebreke blijft nu ze slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept met betrekking tot de toegang tot tewerkstelling, huisvesting, het klimaat van racisme en de specifieke kwetsbaarheid waaraan, binnen deze context, subsidiair beschermden in Italië zouden lijden. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd getuigen van diverse integratieproblemen op socio-economisch vlak bij vluchtelingen in Italië, blijft verzoekende partij bij beweringen en blijft in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft haar persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van haar hoedanigheid als subsidiair beschermd. Uit haar verklaringen kan immers geenszins blijken dat verzoekende partij werkelijk de intentie had om een bestaan uit te bouwen in Italië nadat haar de subsidiaire bescherming werd toegekend, en heeft ze hiertoe dan ook geen enkele ernstige poging ondernomen. Verzoekende partij maakt evenmin op concrete wijze aannemelijk dat ze in Italië moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Verzoekende partij kan dan ook niet concreet aantonen dat ze daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

2.10. Waar verzoekende partij de commissaris-generaal nog verwijt aan het administratief dossier geen objectieve en geactualiseerde informatie te hebben toegevoegd over de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Italië, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekende partij zelf erkent dat informatie van het JRC werd gevoegd en het administratief dossier inderdaad informatie van het *“Jesuit Refugee Service (JRC)”* bevat waaruit blijkt dat deze organisatie verschillende diensten aanbiedt aan vluchtelingen waaronder voedsel, onderdak, medische diensten, Italiaanse taallessen e.d.m. en dit project zich ondermeer bevindt in Catania zodat hieruit wel degelijk blijkt dat er hulporganisaties in Italië actief zijn. Meer nog, deze organisatie blijkt actief in de regio waar verzoekende partij zich bevond. Met haar niet geconcretiseerde bedenkingen of zij wel in aanmerking kwam of komt voor de hulp geboden door deze organisatie en of deze organisatie wel de capaciteit heeft om haar te helpen, maakt verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden heeft vastgesteld dat zij nagelaten heeft zich te informeren bij diverse hulporganisaties (die wel degelijk bestaan in Catania) om haar rechten verbonden aan haar status te vrijwaren.

Verder benadrukt de Raad dat het aan verzoekende partij toekomt om concrete en naar behoren gestaafde elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij in de lidstaat waar zij internationale bescherming geniet zou worden blootgesteld aan een ernstig risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, c.q. artikel 4 van het Handvest. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Echter, algemene situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer verzoekende partij niet persoonlijk in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zij kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91).

2.11. Verzoekende partij maakt in het geheel niet aannemelijk dat in geval van terugkeer naar Italië zij zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Dit is immers slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekende partij in concreto aantoonst dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij toont niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar internationale beschermingsstatus

inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Rechtspraak van het EHRM is van oordeel dat, hoewel de algemene situatie en de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in een lidstaat van de Europese Unie, enkele tekortkomingen kunnen vertonen, artikel 3 van het EVRM niet wordt geschonden als er geen sprake is van systematisch onvermogen om bijstand en structuren te bieden aan personen die internationale bescherming genieten. Uit niets blijkt dat de basisrechten van verzoekende partij in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet niet gegarandeerd is of dat Italië het non-refoulement beginsel niet naleeft. De specifieke levensomstandigheden van verzoekende partij kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.12. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.13. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.14. Het enig middel is ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER